

Bedduâya sarılmak fazilet değildir

İbrahim Bey: “Bedduâ yapılmalı mıdır? Getirisi-götürüsü nedir? Bedduâ ile gelen belâ zulüm sayılır mı? Kişi zalim sayılır mı?”

Bedduâ etmek; tel'in etmek, lânetlemek, birisine kötü olması ve başına kötülük gelmesi için duâ etmek ve hakkında kötülük istemek demektir. Haksız yere bedduâ yapan kişi haddini aşmış ve hatta zulmetmiş olur. Ki bu haramdır. Çünkü haksız bedduâ ancak “su-i zan”dan beslenir. Su-i zan ise, haramdır.¹ Haksız yapılan beddua kişiye geriye döner.

Haklı konumda yapılan bedduâya gelince, bu da zulümden hissesiz kalmaz. Haklı kişi eğer insaf sahibi ise bedduâya yol vermez, gerek duymaz. Ya ıslâhı için duâ eder. Ya da, çok rencide olmuş ise, sabrı ve insafı kalmamış ise, onu, Allah'ın adaletine, cezasına ve celâline havale etmekle, yani Allah'a ısmarlamakla yetinir.

Haklı olan kişinin böyle bir havalesini ise Cenâb-ı Hak çoğu zaman makbule şayan bulur, kabul eder ve onun hakkını ondan misli bir ceza ile alır.

Fakat buradaki havalenin dil ile çok galiz tâbirlerle, sövüp saymakla, bağırıp çağırarak yapılmasına gerek yoktur. Esasen, böyle galiz tabirler, sövmek ve saymaklar kişiyi, Allah nezdinde haklı iken, haksız duruma da düşürebilir. Çünkü karşı tarafın el ile verdiği zararı, kendisi de dil ile vermiştir, hakkını dili ile kendisi almıştır, Allah'ın adaletine bırakmamıştır.

Bir kişinin haksız yere kalbinin incitilmesi, gönlünün kırılması, gözlerinin yaşarması esasen fitrî bir bedduâ hâlidir. Ve asıl beddua dili de budur. Dilinin hiçbir biçimde tel'in ifadesi okumasına, yani bedduâ etmesine, yani “Allah kahretsin!” demesine gerek yoktur. Çünkü Allah, Ahkemü'l-Hâkimîn'dir; hâkimlerin Hâkim'idir. Erhamü'r-Râhimîn'dir; merhametlilerin en merhametlisidir. Masumların, mazlûmların, dilsizlerin, yavruların, çaresizlerin, kimsesizlerin, hayvanların hâl dili ile çaresizlik içinde yaptıkları bedduâlardan sakınmalıdır.

İnsanımız, yolunda gitmeyen işinde bedduâ izleri arar. Bunda haksız da değildir. İşimizin yolunda gitmeyişi bazen üzerimizdeki bir bedduânın eseri olabilir.

Düşünürüz, hatamızı anlarız, pişman oluruz ve tövbe ederiz.

Haklı konumda olduğumuz halde bedduâ yapmamak ve muhatabımızın ıslâhını dilemek, hidayeti için duâ etmek ise, ahlâkımızın güzelliğini gösterir. Sünnet olan da budur. Yani zarar gördüğümüz birisinin, ıslâhı için duâ etmek sünnettir.

Hakkı tebliğ için Taif'e giden Peygamber Efendimiz (asm), burada hiçbir güler yüzle karşılaşmamakla beraber, Taiflilerin küstahça hakaretlerine, alaylarına, istihfaflarına, ağır sözlerine ve ezalarına maruz kalmıştı. Taifliler, ne kadar ayak takımı, sokak genci ve köle varsa, Fahr-i Kâinat Efendimiz'in (asm) üzerine saldırttılar. Gözü dönmüş kendini bilmezler, İki Cihan Güneşini (asm) taş tuttular. Öyle ki, taşların acısından Peygamber Efendimiz (asm) yürümekte zorlanıyor, oturuyor; fakat vicdan yoksunları yeniden taş tutuyorlar, Allah Resûlünü (asm) kalkmak ve uzaklaşmak zorunda bırakıyorlardı. Mübarek vücudu yara almıştı, ayakları kan içinde kalmıştı. Kendisini bir bağın içine attı ve Allah'a şöyle duâ etti:

“Allah'ım! Güçsüzlüğümü ve halk tarafından hor ve hakir görüldüğümü Sana arz ediyorum. Ey merhametlilerin en merhametlisi! Sen, zaif olduğunu hissedip Sana sığınanların Rabb'isin. Sen, beni kötü huylu, asık suratlı ve yüzsüz bir düşman eline düşürmeyecek, hattâ işlerimi eline verdiğin akrabadan bir dosta bile beni bırakmayacak derecede üzerimde merhamet sahibisin. Allah'ım, eğer Sen bana karşı gazaplı değilsen, çektiğim mihnetlere, belâlara hiç aldırmam. Bununla beraber, Senin koruyuculuğun, bunları da göstermeyecek kadar geniştir. Senin gazabına uğramaktan, ya da hoşnutsuzluğuna düşmekten, Senin o karanlıkları yırtan, parlatan ve dünya ve âhîret işlerini yoluna koyan İlâhî nuruna sığınyorum. Sen razı olasıya kadar affını diliyorum. Allah'ım, beni affet! Her kuvvet ve her kudret ancak Seninle kaimdir.”

Sonra Hazret-i Cebrail (as) ile birlikte dağlar meleği görüldü. Hazret-i Cebrail (as);

“Şüphesiz Allah, kavminin sana neler söylediğini işitti. Sana şu dağlar meleğini gönderdi. Kavmin hakkında dilediğini yapmak üzere ona emredebilirsin” dedi. Dağlar meleği, emretmesi halinde, kaşla göz arasında müşriklerin üzerine Ebû Kubeys Dağı ile Kuaykian Dağlarını yıkarak müşrikleri helâk edebileceğini belirtti. Fakat Rahmet Elçisi Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm) şöyle buyurdu:

“Hayır, ben böyle bir şey istemem. İstedğim tek şey, Allah'ın, bu müşriklerin sulbünden, yalnız Allah'a ibadet eden ve hiçbir şeyi Allah'a ortak koşmayan bir nesil meydana çıkarmasıdır.” 2

Demek, haklı da olsak, bedduâyaya sarılmak fazilet değil, şeref değil, marifet değil,

insaf değil, erdem değildir.

Dipnotlar:

1- Hucurât Sûresi, 49/12.

2- Buhârî, Bed'ü'l-Halk, 9/1333; Tecrit Terc. 2/759.